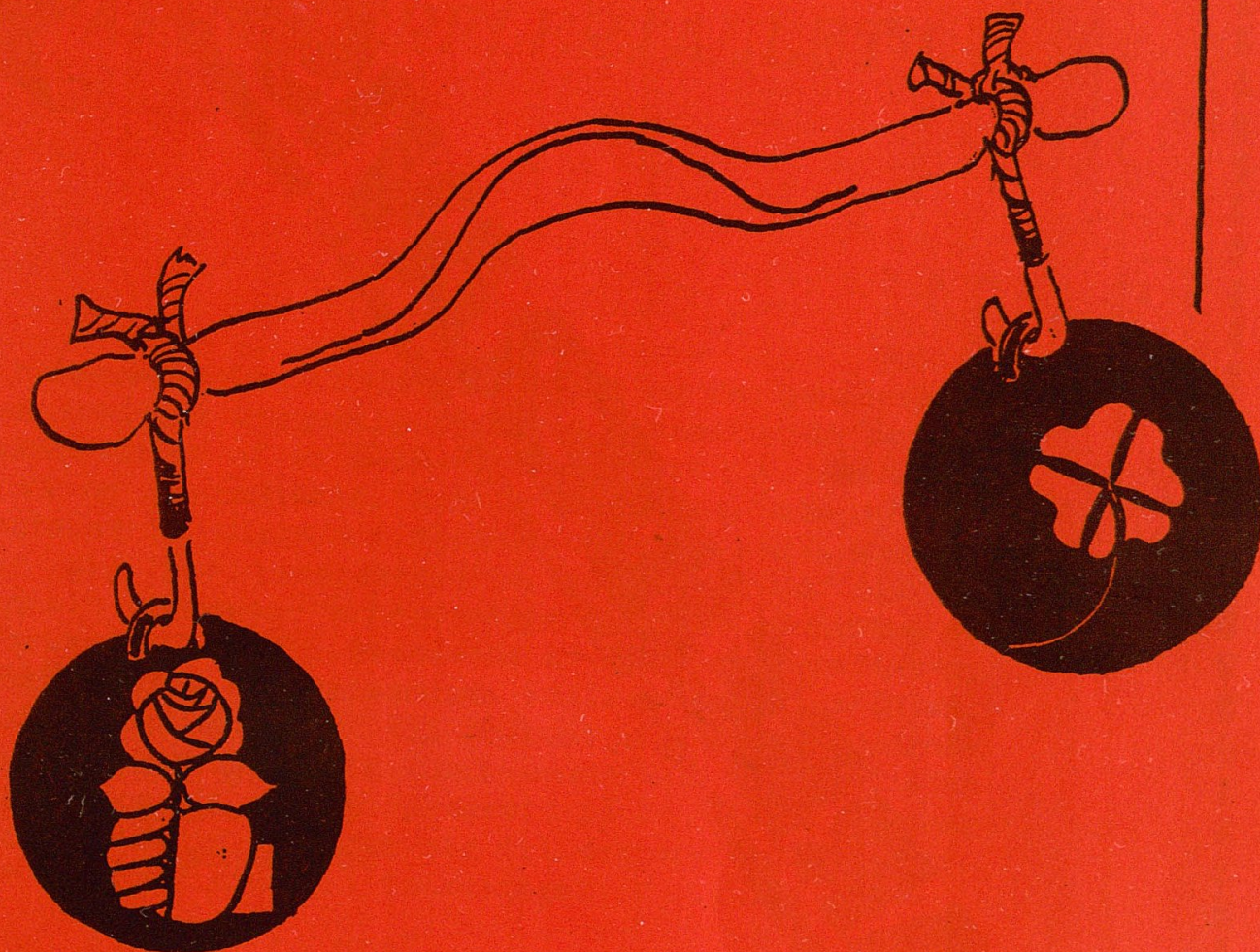

OLTKBL. BIBLIOT. K.
24. JUL. 1989
SMAATRYKSAFD.

'Arbejderflertal'

September 1987

LÆS

KAP **ARBEJDERAVISEN**
Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI

Hver
uge bringer
KAP kommentarer
og analyser af
klassekampen i ind-
og udland.

Tegn et gratis abon-
nement på Arbejderavisen.

Kommunistisk Arbejderparti
Stuðiestræde 24, 1455, Kbh.K
Telf: 01 15 21 33

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1987/10.12

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

32.269

KAP OG "ARBEJDERFLERTALLET"

KAP bekæmper krisepolitikken, uanset om den gennemføres af en erklæret borgerlig regering i samarbejde med de radikale eller af en S-SF-regering, evt. i samarbejde med VS og de radikale. Denne resolution, som vi har diskuteret og udformet i foråret/sommeren 1987, beskæftiger sig med perspektiverne ved udsigten til en eventuelt kommende "arbejderregering", da debatten om et "arbejderflertal", bestående af Socialdemokratiet og SF har spillet en dominerende rolle på venstrefløjen, og "arbejderflertallet" vil fortsat spille en hovedrolle i den kommende tid. Det meste af venstrefløjen lægger nu op til at øge "presset" på SD, fordi SD mere og mere åbenlyst bekender sig til det sædvanlige samarbejde hen over midten i folketinget.

Hverken de borgerlige eller socialdemokratiet.

For arbejderklassen er valget mellem åbent borgerlig og socialdemokratisk krisepolitik en blindgyde. Det grundlæggende er i begge tilfælde en politik, der bevarer det bestående kapitalistiske samfund. Og dét kan kun ske på bekostning af arbejderklassens behov.

Schlüter-regeringens politik ligger på alle væsent-

lige områder i forlængelse af tidligere socialdemokratiske. Schlüters massive indkomspolitik og de økonomiske indgreb er blot, hvad SD altid har sagt var nødvendigt. Heri findes en vigtig del af forklaringen på SD's manglende oppositionsprofil og aktuelle svigtende vælgertilslutning.

Valget mellem et borgerligt firkløver og en socialdemokratisk regering med eller uden SF er grundlæggende set et valg inden for den samme borgerlige politik. Forskellen ligger først og fremmest i, hvilken fraktion af borgerskabet der ønskes styrket. For arbejderklassen kommer det stort set ud på ét, da begge parter er enige om, at eksporterhvervene skal styrkes gennem øgede investeringer, og at prisen skal være løntilbageholdenhed og offentlige nedskæringer. Blot gør Socialdemokratiet i modsætning til firkløveret et stort nummer ud af at ville føre en socialt afbalanceret form for krisepolitik på trods af, at tidligere bedrifter såsom sultecirkulæret og indefrysningen af dyrtidsportionerne, for slet ikke at tale om nedskæringsfelttogene i de socialdemokratiske styrede amter og kommuner, taler deres tydelige sprog.

Det er således disse to fiktive modpoler, den danske vælgerbefolkning pendler imellem, - ofte med regeringsskifte til følge, når den siddende regering løber ind i de kriser, der bestandigt opstår i kapitalistiske samfund.

Arbejderklassen skal ikke foretrække den socialdemokratiske udgave af krisepolitikken fremfor en åbent borgerlig. Venstrefløjens kampagne for en "arbejderregering" er baseret på den håbløse illusion, at SD kan presses til at føre en politik, der reelt er i arbejderklassens interesse. "Arbejderflertallet" er idag den væsentligste afledning af kampen for dagsaktuelle krav - såvel som den længeresigtede kamp for socialisme.

Kampen mod den borgerlige krisepolitik i enhver udgave og en fornyet opslutning om et klassekamps- og revolutionært standpunkt må derfor her og nu gøre op med "arbejderflertals"-ideologien.

Socialdemokratiets top - en del af borgerskabet.

SD har gennem sine positioner inden for statsapparatet og fagbevægelsen sikret sig materielle interesser, der gør partiet til det parlamentariske udtryk for et selvstændigt lag i borgerskabet. Dette lag af bureaukrat-kapitalister disponerer allerede i dag over en milliard kapital i ATP, Løn- og Dyrtidsfonde og pensionskasser. Og det vil yderligere styrke sin magt, hvis det lykkes at indføre OD/ØD.

På trods af at SD's politiske basis findes i arbejderklassen, og på trods af at ledende socialdemokrater er placeret i toppen af fagbevægelsen, repræsenterer SD ikke arbejderklassens interesser. Dét "Arbejderflertal", som den øvrige venstrefløj tilpasser alle sine krav til, er en alliance med en fraktion af borgerskabet.

Reformismen er ingen genvej.

Med tiltroen til et socialdemokratisk "arbejderflertal" har venstrefløjen valgt en reformistisk politik, der fornægter de grundlæggende klasse modsætninger og på ingen måde peger frem mod et brud med det kapitalistiske system. Reformismen er ingen genvej eller blidere overgang til socialismen. Tværtimod kan reformismen, og herunder en såkaldt arbejderregeinng, forlænge kapitalismens levetid. Fordi reformismen afleder kampen mod ondets egentlige rod: den kapitalistiske udbytning og undertrykkelse. Således er SD det parti, der mest effektivt kan administrere kapitalismen, idet det alene er SD, der på langt sigt kan forene fagbevægelsestoppens økonomiske interesser med en kapitalistisk krise-politik og hermed sikre ro på arbejdsmarkedet.

SD - med støtte fra SF - er det parti, der bedst og mest effektivt kan presse arbejderklassen til en accept af krisepolitikken.

Reformismen sikrer ikke levevilkårene.

Reformismen er heller ikke et mindre onde, der her og nu kan lette dagligdagen for lønarbejderne. Reformismen skjuler og fornægter den klassekamp, der er nødvendig, hvis arbejderklassen skal kunne forsvare sig, og hvis denne forsvarskamp skal kunne udvikles til et opgør med kapitalismen og det socialistiske Danmark blive til virkelighed. I stedet for klassekamp prædiker reformismen klassesamarbejde og forsøger at bremse enhver gnist af klassekamp.

En reformistisk "arbejderregering" er det højeste udtryk for klassesamarbejde, fordi den giver lønarbejderne indtryk af, at nu er de endelig herrer i eget hus. Efter denne opfattelse må lønarbejderne nødvendigvis finde sig i en del forringelser i dagligdagen - både for at "rydde op" efter den borgerlige regering, og fordi "arbejderregeringen" ønsker at "sikre helheden i samfundet".

Den krisepolitik, som også en "arbejderregering" vil føre, vil være vanskelig at rejse protester imod. Dels så vi ved denne overenskomst, hvor svært det er at mobilisere imod en politik, der sættes igennem af arbejderklassens "egne" ledere. Dels lover venstrefløjen allerede i dag, at den ikke uden videre vil vælte en "arbejderregering". VS har således erklæret, at partiet vil give "arbejderregeringen" en meget lang snor, og kun i yderste nødstilfælde vil vælte en "arbejderregering". Ligeledes er der grund til at forvente, at spontane protester mod "arbejderregeringen" vil blive modarbejdet af S-, SF-, og DKP-ledelsen i fagbevægelsen.

SF's rolle.

SF-ledelsen har endnu ikke materiel basis som borgerskab, men er godt på vej gennem sin administration af kapitalismen via borgmesterposter. Disse positioner vil styrkes yderligere, hvis SF via regeringssamarbejde administrerer det kapitalistiske Danmark.

SF's grundlag er erklæret reformistisk. Partiet legitimerer sig selv gennem forestillingen om, at der via det borgerlige statsapparat og uden at ændre på de kapitalistiske præmisser kan opnås virkelige forbedringer af levevilkårene - og på længere sigt socialisme.

En afgørende årsag til opslutningen bag den SF'ske kombination af en "social politik" og et udtalt ansvar for samfundsøkonomien er reformismen i arbejderklassen og den danske parlamentariske tradition. Når tilmed den revolutionære venstrefløj er så godt som udraderet, kan "arbejderflertallet" fremstille sig som den "nødvendige og eneste mulige, progressive politik", mens SF kan slå sig op som den sociale garant.

Under kapitalismen kan arbejderklassen ikke tage noget som helst ansvar for den kapitalistiske økonomi - herunder betalingsbalanceunderskud. Derfor skal arbejderklassen heller ikke acceptere, at SF vil bruge stram indkomstpolitik for at begrænse det private forbrug. SF's politik er ganske vist sminket med krav om "fuld social genopretning", hvor de svageste grupper får højere realløn og størst udbytte af SF's "solidariske lønkomensation" ved arbejdstidsnedsættelse, men konsekvensen af dette er primært en omfordeling indenfor arbejderklassen, idet der ikke rettes angreb mod kapitalen.

De socialdemokratiske og SF'ske tanker om at stimulere kapitalismen og motivere til løntilbageholdenhed ved øget brug af fonde og OD/ØD, som arbejderklassen "disponerer over" må lige så klart afvises. Dette vil ikke blot styrke illusionen om et interessefællesskab mellem arbejderklasse og kapital, - forvaltningen af de enorme fondsmidler medfører materielle interesser, der uundgåeligt vil styrke fagbevægelsens top som borgerskab - arbejderflertal eller ej!

VS's reformisme.

Kritikken må i lige så høj grad rettes mod VS og andre "arbejderflertalspartier". For dels giver VS - med sine lidt mere radikale krav til "arbejderflertallet" - et vigtigt venstrealibi for SF: VS tilfører "arbejderflertallet" de perspektiver, der er nødvendige for at opretholde illusionen, mens SF fører krisepolitik. VS' parlamentariske "realisme" har betydet, at så godt som enhver udenomsparlamentarisk kamp er ledt over i krav om et "arbejderflertal". Og dels opfattes VS fortsat af mange som et revolutionært parti.

Fra starten af sin parlamentariske karriere har VS haft svært ved at holde den revolutionære tunge lige i munden når det gjaldt regeringsdannelsen og vurderingen af socialdemokratiets klassetilhørsforhold. VS startede med at sige, at SD var kapitalismens bedste administrator, men pegede samtidig forsigtigt på SD, som det mindste onde, når der skulle dannes regering efter folketingsvalg. I dag fører VS en aktiv og demagogisk kampagne for en "arbejderregering", som arbejderklassens eneste redning. I stedet for at føre kamp mod den del af det socialdemokratiske borgerskab, der skjuler sig i fagtoppen, appellerer de konstant til dem om samarbejde. VS har ikke en formuleret reformistisk strategi, men opportunismen har idag ført til, at partiet fungerer reformistisk. Dette skaber fortsat en vis uro i og omkring VS med mulighed for en, sikkert beskeden, venstredrejning.

KAP og kampen mod "arbejderregeringen", S-SF.

KAP må føre en aktiv ideologisk kamp mod reformismen - herunder den venstrefløj, der bejler til et sam-

arbejde med SD og søge at få stadig større dele af arbejderklassen til at tilslutte sig denne kamp. Det er kun arbejderklassens selvstændige kamp, der kan gennemtvunge reelle forbedringer af levevilkårene - og på længere sigt skabe grundlaget for socialismen. KAP skal fastholde det socialistiske perspektiv og det kommunistiske partis rolle - såvel i den daglige kamp her og nu som i kampen for socialismen.

En sådan skærpet ideologisk profil må først og fremmest rettes mod klassesamarbejdet, og konkret påvise, at en reformistisk "arbejderregering" vil afspore klassekampen og yderligere sløre udbytningen.

De konkrete hovedområder, hvor kampen mod "arbejderflertallet" og reformismen må føres, er:

*** GØR FAGFORENINGERNE TIL KAMPORGANISATIONER.**

En "arbejderregering/arbejderflertal" kommer til at videreføre en hård nedskæringspolitik, som mange af de faglige ledere vil stå bag. Der vil opstå en uforsonlig kamp især i fagbevægelsen, hvor toppen og de politiske partier vil forsvare eller aflede kampen mod "arbejderflertallets" krisepolitik, der i lige så høj grad vil ramme arbejderklassen med hensyn til levevilkår og jobs. Det er vigtigt, at den modstand, der findes i de enkelte fagforeninger, koordineres. KAP må arbejde for at forene modstanden mod SD og mod de tiltag, et kommende "arbejderflertal" vil gennemføre. Tillidsmandsringen og partierne vil på forhånd have valgt side i denne kamp - nemlig regeringens!

*** MILJØKAMP - MEN IKKE SAMMEN MED KAPITALEN.**

Miljøet er blevet et centralt kampspørgsmål, der har præget valgkampen. I modsætning til Socialdemokratiet og venstrefløjens "arbejderflertalspartier" skal KAP fastholde, at kapitalismen er forureningens rod. KAP kræver miljøforbedringer her-og-nu! Men vi accepterer ikke, at arbejderklassen pålægges at betale for sådanne forbedringer - gennem afgifter eller ØD-lignende "grønne fonde" - mens industrien og landbruget stilles overfor krav om symbolske begrænsninger.

*** EN SELVSTÆNDIG UDENRIGS- OG FREDSPOLITIK.**

Paradoksalt nok vil "arbejderflertallet" både nedtone kritikken af EF og NATO samtidig med, at den vil ligge under for og følge den dominerende Sovjet-loyale linie i fredsbevægelsen. Allerede i dag er SF og VS tilbageholdne i kritikken af det danske EF- og NATO-medlemskab - af hensyn til samarbejdet i

"arbejderflertallet".

KAP vender sig mod begge former for følgagtighed. Der må føres en fredspolitik, der konsekvent retter sig mod begge supermagter - USA og Sovjet - og deres alliancer. Det fundamentale princip om nationernes ret til selv at bestemme deres fremtid må forsvares, både i Nicaragua, Afghanistan og Danmark. For en selvstændig dansk politik indebærer dette en fortsat kamp mod enhver yderligere integration og med selve medlemskabet af EF og NATO.

LÆS OGSÅ:

kt

14

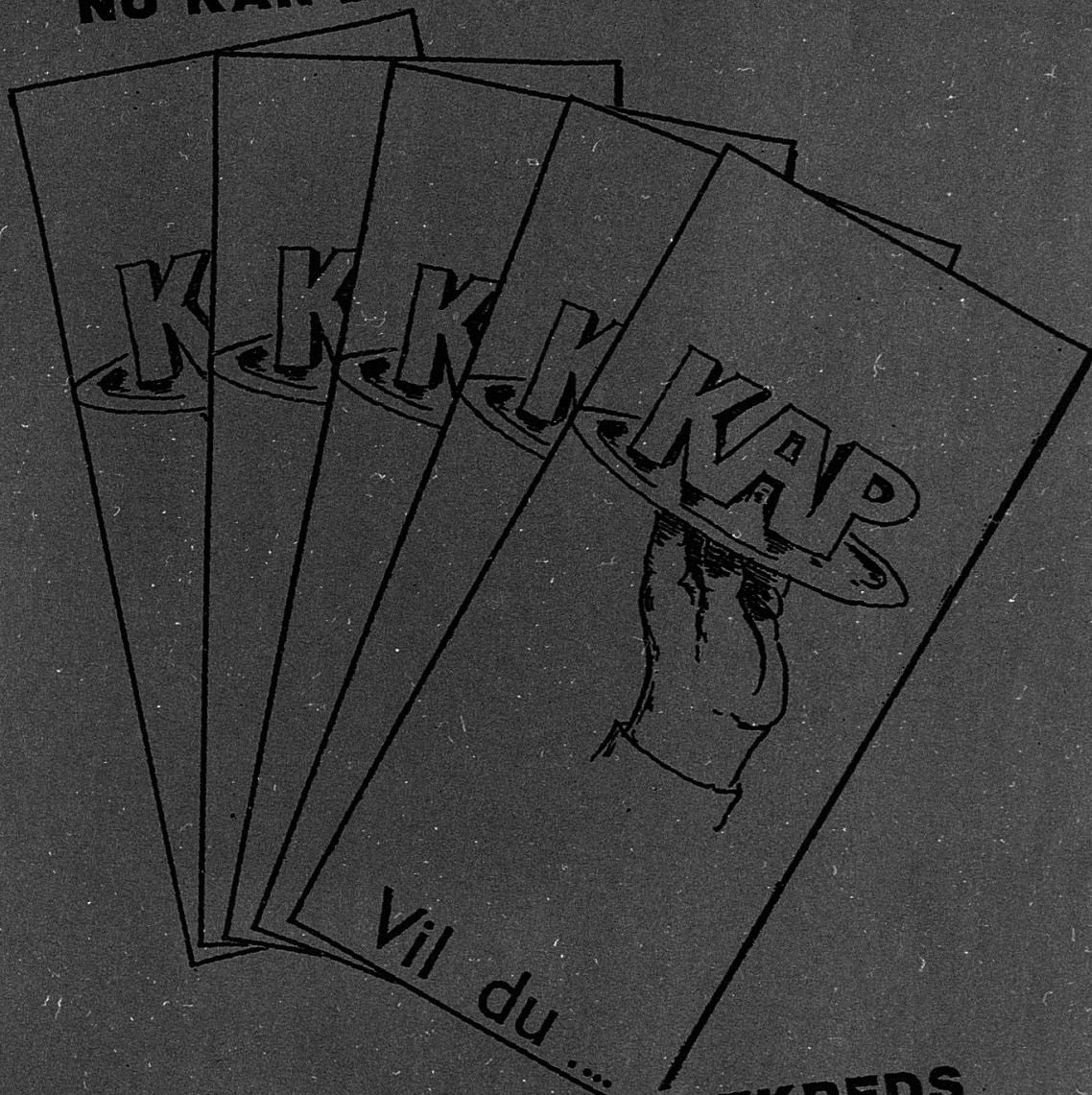
April 1987

**'Arbejderflertal' -
'Arbejderregering'**

Kommunistisk Tidsskrift - udgivet af KAP

NU KAN DU BLIVE MEDLEM

AF KAP's STØTTEKREDS

Kommunistisk Arbejderparti

Studiestræde 24, 2., 1455 København K. 01 162133

For min. 100 kr. i kvartalet
modtager du Arbejderavisen,
diverse løbesedler og orien-
tering om møder og arrangemen-
ter. Og så støtter du KAP's
politiske arbejde.

En 'arbejderregering', bestående af Socialdemokratiet og SF vil føre en politik, der bevarer det bestående kapitalistiske samfund - på bekostning af arbejderklassens behov. Derfor er venstrefløjens pres for en sådan 'arbejderregering' en afledning af kampen for de dagsaktuelle krav og den længeresigtede kamp for socialismen.